

Батько, коли потрапив до адвентистів, сказав, що то ліпша церква, бо там порядок

Марії Степанівні Шимон у жовтні виповнилося 90 років. Розповідає її донька, Марія Орос.

Я пам'ятаю, як покійні бабка і дід розказували про мамине дитинство. Вони тоді були православні, суворо трималися всіх обрядів. Дід був з Данилова. У них народилося шестеро дітей до народження моєї мами, і всі діти повмирали. Тільки похрестять дитину – вона її хрестити, бо казав, що діти помирають, коли хрестяться. Він почав читати Біблію, йому було страшно і він не хотів ту дівчинку хрестити, а бабка дуже наполягала, бо «як це буде дитина рости не охрещена?» Похрестили дитину, і вона знов померла. Дід тоді дав слово, що якщо ще народиться дівчинка, то він вже бабку слухати не буде. Народилася наша мама. Дід не дав її хрестити. Далі народилося ще троє дітей, так вони і росли.

У 17 років мама вийшла заміж. Хлопців було в неї багато. Казали, що такої дівчини, як мама наша, не було. Тоді вже вони святили суботу і її батько не хотів її віддавати за будь-кого. Рядом з ними була сім'я, де батьки були віруючими, але син пішов у комсомол, тому батьки не дозволили їм одружитися. Тоді мій батько заради того, щоб одружитися з мамою, пішов у суботу, охрестився. Так вони жили.

Життя було тяжке, мама виростила сімох дітей. Слава Богу, всі були здорові. Було і легко, і тяжко. Роки були такі. Мама дуже працелюбна, гостинна, старалася кожному догодити. До приходу в адвентистську віру вони відвідували одну релігійну течію. Батько поїхав у село Ільниця і там потрапив на служіння в адвентистську громаду. Там він побачив порядок, інше вчення. Батько охрестився у 1957 році і став адвентистом, а згодом і

мама. Троє дітей народилося у них уже після приходу в адвентистську церкву.

Мама була дуже гостинна. В суботу до нас приходило багато гостей. Виховувала вона нас, своїх дітей, як могла. Наставляла, щоб ми були слухняні, терплячі, поважали людей, допомагали бідним, хоча ми самі були не багаті. І сьогодні, коли хтось приходить до нас у хату, вона старається з хати не випустити, щоб не вгостити і чогось не дати. Так вона виховувала і нас.

Коли мама ходила в школу, вона чотири роки ходила у четвертий клас. Так трапилось через те, що школа була угорською і там учили релігії, а моя мама не хотіла хрест класти на себе, хреститися. Каже, били її, переконували, але вона все одно не хотіла. Саме тому її не переводили. Так вона школу і закінчила.

Ми, коли були дітьми, сміялися і казали: «Як так, що Ви, мамо, вчилися чотири роки в четвертому класі?» Вона казала, що її дуже били, щипали, змушували, а вона не хотіла. Вони ще не були адвентистами, вони були в іншій церкві, але вже почали святкувати суботу.

Мій батько, коли потрапив до адвентистської церкви, сказав що це була ліпша церква, бо там був порядок. Вони в хатах збиралися. Мама не дуже хотіла йти в адвентизм, бо казала: «Як будемо жити, в нас же діти?» Та й свинину тримали. Батько її переконав і ходили. Я пам'ятаю Розу і Теру, дівчат-єврейок, вони ходили до нас з Олександрівки в п'ятницю ввечері і разом з ними мої батьки дізнавалися про Бога.

Коли стали адвентистами, ходили на зібрання в Олександрівку. Наш спосіб життя на противагу попередній релігії змінився. Мама часто запрошувала гостей з громади, навіть з Ільниці часто приходили. П'ять-шість людей постійно приходило, якщо не більше, ночували у нас. Бувало приходили у п'ятницю і аж у неділю відходили. Мама намагалася дати гостям усе найкраще.

Мало хто приймав гостей так, як вона. Вона нас вчила так, що якщо ти щось позичив чи дав, а людина не хоче тобі віддати, то не проси у неї. Лиши їй, бо вона і так нещасна. Дякуй Богу за те, що у тебе є.

Нас було п'ятеро дітей, але ми не жили гірше, ніж сім'ї, які мали менше дітей. У нас не було такого, щоб не було що їсти, у нас завжди все було в достатку. Грошей багато не було, але ми не були бідні. Вона розказувала сусідам про свою віру, хоча ті сумнівалися щодо того, як можна виховувати дітей і бути в такій релігії.

Бог дуже благословляв маму, завжди всього вистачало. Батько трудився, ходив на заробітки, мама вдома нас змушувала допомагати. Мама показувала усім приклад і пояснювала, що треба святити суботу, що це четверта заповідь. Навіть зараз, коли вона захворіла. Після минулого дня народження, через два тижні після нього, вона сильно захворіла. Ми молилися, щоб Господь дав їй дев'яносто років прожити. Але в той період хто б до неї не заходив, вона всім проповідувала і наставляла у вірі, щоб читали, досліджували. Вона була настільки слабою, що тиждень нічого не їла, потім тільки водичку пила. Всю зиму вона пролежала і коли весною все почало розцвітати, мама почала оживати. Вона стала на ноги, сама тепер ходить, все робить, ми тільки їжу готуємо, бо вона на кухні вже не буває. Люди дивуються, як вона могла встала на ноги, говорять, що це Боже чудо.

Вона завжди була дуже доброю господинею. Коли ходила в радгосп, хоч там працювало багато жінок, там завжди очікували на мамині деруни. Дуже смачний хліб мама пекла, запах був на всю вулицю. Вона все життя була домогосподаркою, працювала на полі в радгоспі, іноді працювала на будівництві. Зараз мама задоволена, бо Бог її благословив і вона радіє за своїх дітей, бо всі вони зігрівають її і допомагають хто як може. Вона має сім дітей, двадцять онуків, тридцять один правнук і три правнуки.

Записала Оксана Соловйова